

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB26 : 1852

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB26 : 1852", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 41.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb26-txt-shoot-n22.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB26:22

#

Et »Ubetinget« betjent – ved »Grunde«!

Lader det sig gjøre at anprise, anbefale, betjene et Ubetinget – ved Grunde? Nei, Den der gjør det viser han er et Fæ, der ikke kan tænke to Tanker sammen; thi »Grunde« sætte just Det, hvortil de føies, ved Hjælp af Grundene over i Relativiteten, paa lige Linie med hvad der ellers er saadan til en vis Grad, Noget Pascha af 7 Grunde, Andet kun af 3 Grunde o: s: v:.

Nei, det Ubetingede, eller at Dette er det Ubetingede, er den ubetingede Sandhed eller ubetinget er Sandhed, det »Ubetingede« er dette: abgemackt, Punctum – og derpaa μεταβασις εις αλλο γενοσ et Bud bliver udsendt med dette Ubetingede. Der skal ikke i fjerneste Maade, intellectuelt, grubles, granskes, vrøvles om dette Ubetingede, nei, det er det Ubetingede, saa hold Din Mund.

Hvorledes betjenes da et Ubetinget? Ganske simpelt, som ogsaa sees af det N. T.

»Det Ubetingede« bliver (som en Konge giver en Tjener et Ærende) betroet »Apostelen«. Saa gaaer han ud med den ubetingede Sandhed for ubetinget at forkynde den. Vilde Nogen sige til ham, af hvilke Grunde skulle vi antage, at dette er ubetinget Sandhed, kan Du ikke anføre nogle Grunde, saa maatte han svare: nei, jeg skal vel vogte mig, vee, vee mig, om jeg vovede det, det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder, og at give Grunde det var jo at gjøre det Ubetingede til det Betingede.

Altsaa Apostelen betjener det Ubetingede i Charakteer og det er den eneste Maade, paa hvilken man kan forholde sig til et Ubetinget. Han forkynder dette Ubetingede tidlig og sildig – saa bliver han erklæret for gal af de Samtidige – men han bliver ved Sit, at dette er ubetinget Sandhed, og vedbliver at forkynde det. Saa bliver han forfulgt, men han forandrer sig ikke, ei heller vover han da at gjøre Nar af Gud ved at give Grunde, nei han lider men bliver ved Sit og vedbliver at forkynde det, vedbliver til det Sidste, til han ihjelslaaes. Dette er Charakteer: Betjeningen, Beviset for, det eneste mulige, at denne Mand idetmindste selv var enig med sig selv om, at Det han havde at forkynde var ubetinget Sandhed, var fra Gud.

Den der giver Grunde, frygter aabenbart Dem mere til hvem han kommer for at forkynde, end Den, fra hvem han kommer (thi Grundene er netop Relativiteten) men altsaa kommer han jo heller ikke fra Gud, har heller ei noget Ubetinget at forkynde, hvor meget han

end »forsikrer«.

Men den Xstd. »Præsterne« repræsentere, er ogsaa en meget underlig Art af det Ubetingede, den er et Ubetinget, der – naar der da^a passende er ventet i mindst en halv Snees Aar – ernærer en Mand med Familie, i fremrykkede Aar giver ham Rang o: s: v.: Ja en saadan ubetinget Sandhed den kan godt betjenes med – – »Grunde«.

a først (foran det Ubetingede!)

#